

FABULA RASA

OPOWIEDZ SWOJĄ HISTORIĘ

TO JEST KRYMINAŁ!

Autor gry: Nicko Böhnke

Zabawa dla 2–5 zdolnych prawników w wieku od 8 lat.

Na sali sądowej zapada cisza pełna napięcia. Za chwilę rozpocznie się prawniczy pojedynek. Oskarżenie kontra obrona – niejasne okoliczności przestępstwa, sprzeczne zeznania świadków, poszlakowe dowody. Ława przysięgłych, jak zaczarowana, z uwagą wysłucha zmieniających się wersji zdarzeń. Kto wygłosi najlepszą mowę i w najbardziej przekonujący sposób wyjaśni popełnioną zbrodnię?

Każda przemowa zaczyna się od słów „Wysoki Sądzie...”.

ELEMENTY GRY

- 55 kart z obrazkami
- 1 kostka
- 1 klepsydra

Uwaga: Jeżeli już grałeś w „Fabula Rasa”, znasz podstawowe reguły zabawy. Przeczytaj tylko wstęp z poprzedniej strony, aby wejść w nastrój rozgrywki.

CEL GRY

Gracze kolejno opowiadają bezustannie zmieniającą się historię. Przy zapamiętywaniu biegu wypadków opierają się na ustnych wypowiedziach pozostałych uczestników zabawy. Jeżeli uda ci się przedstawić na nowo całą historię, nie popełniając przy tym błędów (łącznie z najnowszymi zmianami) – w nagrodę dostajesz kartę. Zwycięża ten, kto pierwszy zbierze ustaloną wcześniej liczbę kart.

PRZYGOTOWANIE GRY

Potasuj karty i połóż obok w zakrytym stosie. Wybierzcie jednego gracza, który na początku zabawy wcieli się w rolę **pierwszego narratora**.

Pierwszy narrator ciągnie sześć kart i układa je na ręce w dowolnej kolejności, chowając przed pozostałymi graczami. Potem jedna po drugiej wyklada karty i opowiada historię. Musi w niej zawrzeć pojęcia pasujące do obrazków ze wszystkich swoich sześciu kart, pilnując kolejności ich wykładania. Może używać przenośni.

Każda historia zaczyna się od słów „Wysoki Sądzie...”. Narrator przedstawia historię i za każdym razem, kiedy używa pojęcia związanego z trzymaną kartą, odkrywa tę kartę.

1

2

3

4

5

6

Przykład: „Pocisk (1) znaleziony na miejscu zbrodni mówi sam za siebie (2). Sprawca, czując presję czasu (3), pospiesznie uciekł z miejsca przestępstwa (4), aby uniknąć spotkania z policją (5). Zapomniat jednak, że pozostawił ślady DNA na sejfie (6)...”

Reguły opowiadania historii

Odkryte karty tworzą **stos narracji**.

Kładzie się je dokładnie jedna na drugiej, tak aby widać było tylko obrazek z właśnie odkrytej karty.

Historię snuje się w spokojnym tempie, żeby wszyscy słuchający mieli wystarczająco dużo czasu, aby przyrzeć się obrazkom z kolejnych kart.

Aktualny narrator, czyli gracz, który właśnie odkrywa karty, **może używać w stosunku do każdej z tych kart dowolnych pojęć, pod warunkiem że wyraźnie wiążą się one z obrazkiem na karcie.**

PRZEBIEG GRY

Teraz narratorem zostaje gracz z lewej strony **pierwszego narratora**. Bierze stos narracji i odwraca do góry nogami. Wszystkie obrazki stają się teraz zakryte (karta użyta do rozpoczęcia opowieści znajduje się na wierzchu stosu).

Nagroda

Najpierw ustala się **nagrodę** za opowiedzenie historii. Aktualny narrator rzuca kostką, a potem zabiera **jedną kartę ze stosu narracji**. Jeżeli wyrzucił „1”, zabiera pierwszą kartę z wierzchu stosu. Jeżeli wyrzucił „2”, zabiera drugą kartę z wierzchu stosu – i tak dalej. Zabraną kartę kładzie **odkrytą** na środku stołu jako nagrodę. Dzięki temu wszyscy gracze widzą, który obrazek z karty przestaje stanowić części historii. W trakcie rozgrywki nagrodą może być jedna lub więcej kart.

Reguły ponownego opowiadania historii

Teraz narrator musi przedstawić swoją wersję całej historii. Opisuje bieg wypadków, używając w prawidłowej kolejności pojęć związanych z kartami ze stosu narracji. Po użyciu pojęcia związanego z kolejną zakrytą kartą ze stosu narracji musi odkryć tę kartę. Odkryte karty tworzą nowy stos narracji.

Narrator **nie może użyć w swojej historii już usuniętej karty**. Usunięcie karty nieodwołalnie **zmienia** historię. Gracz może dowolnie używać w stosunku do każdej z kart zupełnie nowych pojęć, pod warunkiem

że wyraźnie wiążą się z obrazkiem na karcie. Zależnie od swoich wyborów nowy narrator może więc przedstawić historię bardzo podobną – lub zupełnie różną.

Odkryte karty służą do sprawdzenia, czy gracz zapamiętał prawidłową kolejność kart. Dlatego bardzo ważne, aby gracz odkrywał każdą z kart dopiero **po użyciu** w swojej historii odpowiedniego pojęcia – ale jeszcze **przed użyciem** pojęcia odnoszącego się do następnej karty.

Przykład: Nowym narratorem zostaje Przemek. Na kostce wyrzuca „3” i usuwa trzecią kartę z wierzchu stosu zasłoniętych kart. Kładzie tę kartę zakrytą na stole. Widnieje na niej obrazek przedstawiający zegarek. Przemek zaczyna opowiadać: „Wysoki Sądzie, wszystko wskazuje na to, że osoba, która przyłożyła ofierze rewolwer (1) do piersi, była jego **narzeczoną** (2). Ponadto sąsiad zeznał, że widział **cień uciekającej kobiety** (3). Kiedy na miejscu zbrodni zjawiła się **policeja** (4), zastała otwarty sejf (5)”.

Zakończenie historii

Jeżeli narrator opowie nową historię, **nie popełniając żadnych błędów**, otrzymuje w **nagrodę** wszystkie karty ze środka stosu (w powyższym przykładzie jedną kartę, z obrazkiem zegarka). Kładzie kartę (lub karty) nagrody odkryte przed sobą, tak aby każda z nich była widoczna w trakcie następnej kolejki gry. Dzięki temu widać, które karty nie należą już do historii.

Potem gracz dobiera **dwie nowe karty** i używa ich do kontynuowania historii. Układa je w dowolnej kolejności i snuje dalej opowieść, wprowadzając do niej pojęcia związane z obiema nowymi kartami. Za każdym razem, kiedy gracz użyje pojęcia związanego z jakąś kartą, kładzie ją odkrytą na wierzchu stosu narracji.

1

2

3

4

5

Przykład: (ciąg dalszy historii)

„...Zważywszy na to, że skradziono cenną **rodzinną pamiątkę** (6), można uznać, że chodziło tutaj raczej o morderstwo na tle rabunkowym, a nie o zawiedzioną **miłość** (7)”.

6

7

Potem zaczyna się kolejka następnego gracza po lewej. Bierze stos narracji, odwraca go do góry nogami i rzutem kostką określa, co będzie **nagrodą**.

Błąd w opowieści

Jeżeli narrator popełni błąd w trakcie opowiadania nowej historii, nie może jej **ukończyć**. Taki narrator nie dostaje **nagrody** i **nie może też dodać do opowieści żadnych nowych kart**.

Wszystkie odkryte już karty z nowego stosu narracji w niezmienionej kolejności odkłada się na stary stos narracji. Narrator przekazuje zakryty stos narracji kolejnemu graczowi.

Za błąd uważa się sytuację, w której gracz...

...nie pamięta, co jest na następnej karcie,

...używa w stosunku do tej karty niewłaściwego pojęcia,

...używa pojęcia związanego z kartą, która została usunięta ze stosu narracji
albo

...za wcześnie albo za późno odkryje kartę związaną z wybranym pojęciem.

Kartę, w związku z którą gracz popełnił błąd, usuwa się z historii i kładzie odkrytą pośrodku stołu. **Ta karta powiększa stos nagród**. Jednak w takiej sytuacji następny gracz **nie rzuca już kostką, aby ustalić kartę nagrody**.

Pomoc w opowieści (wersja opcjonalna)

Jeżeli narrator nie może sobie przypomnieć następnej karty, **może poprosić innych graczy o pomoc** i uniknąć błędu. Pomocy może udzielić każdy z graczy. Jeżeli narrator poprosi kóregoś z graczy o pomoc, to kontynuują i kończą historię razem. Dokładny sposób, w jaki obaj gracze tego dokonają, zależy tylko od nich. (Na przykład narrator może kontynuować swoją opowieść, a drugi gracz tylko przypominać mu obrazki z kolejnych kart).

Gracz podczas swojej kolejki może uzyskać pomoc tylko **od jednego innego gracza**.

Jeżeli dwóch graczy wspólnie opowie historię do końca i nie popełni żadnych błędów, narrator otrzymuje kartę (karty) nagrody ze środka stołu, a potem tak jak zwykle dobiera dwie nowe karty, aby kontynuować historię. Gracz, który mu pomógł, dostaje jako **nagrodę** pierwszą kartę ze stosu narracji, o pomoc przy którym go poproszono.

Przykład: Przemek zostaje narratorem. Nie może sobie przypomnieć karty z diamentową kulią. Prosi Klaudię o pomoc. Przemek pamięta za to kartę z różą. Dzięki pomocy Klaudii prawidłowo przedstawia całą opowieść, może więc w tej kolejce wziąć kartę ze środka stołu i odkrytą położyć przed sobą. Klaudia jako nagrodę dostaje kartę z diamentową kulią i ją też kładzie odkrytą przed sobą. Następnie Przemek ciągnie ze stosu dwie nowe karty i kontynuuje historię, aż wreszcie oddaje głos – oraz stos narracji – graczowi po swojej lewej.

Jeżeli dwóch graczy wspólnie popełni błąd, to gra toczy się dalej tak, jak gdyby popełnił go jedynie narrator.

Klepsydra

Gdy narrator zbyt długo się waha albo zbyt długo namyśla w trakcie opowiadania historii, pozostali gracze mogą w każdej chwili obrócić klepsydrę. Wtedy narrator musi albo bezbłędnie odkryć następną kartę, albo poprosić innego gracza o pomoc.

Jeżeli narrator kontynuuje historię i odkrywa następną kartę albo szuka pomocy, klepsydra przestaje być istotna – przynajmniej na jakiś czas. Można ją jednak ponownie odwrócić dopiero po całkowitym przesypaniu się piasku.

Jeżeli narrator nie kontynuuje historii albo nie szuka pomocy innego gracza, a piasek przesypie się do końca, uznaje się, że popełnił błąd, i następna (nieodkryta) karta jest traktowana jako błędna, którą po odkryciu dodaje się do kart nagrody na środku stołu.

Przykład: *Arek opowiada historię, jednak zaczyna się wahać. Sylwia nie chce tak długo czekać, odwraca klepsydrę i proponuje swoją pomoc. Jednak Arek nie chce jej pomocy; stara się przypomnieć sobie następną kartę. Nie udaje mu się przed przesypaniem się piasku w klepsydrze. Jego kolejka się kończy. Karta, której nie potrafił sobie przypomnieć, zostaje odkryta i dołożona do kart nagrody, które już leżą pośrodku stołu. Sylwia, która jako następna (po Arku) opowiada historię, ma teraz okazję, żeby pozyskać dwie karty za jednym zamachem, pod warunkiem że opowie wszystko, nie popełniając żadnego błędu. Nie rzuca się teraz kostką, żeby ustalić nagrodę, bo kartą nagrody będzie ta, w stosunku do której popełniono błąd. Sylwia więc po prostu bierze stos narracji, odwraca do góry nogami i zaczyna opowiadać własną historię.*

ZAKOŃCZENIE GRY

Gra kończy się, gdy któryś z graczy zbierze odpowiednią liczbę kart nagrody. Ten gracz zostaje zwycięzcą.

W grze dla dwóch osób zwycięża gracz, który zbierze 7 kart.

W grze dla trzech osób zwycięża gracz, który zbierze 6 kart.

W grze dla czterech osób zwycięża gracz, który zbierze 5 kart.

W grze dla pięciu osób zwycięża gracz, który zbierze 5 kart.

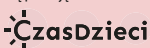

EGMONT.pl

© 2022 HUCH!
www.hutter-trade.com

Grę polecają

STORY HOUSE EGMONT Sp. z o.o., ul. Dzielna 60, 01-029 Warszawa,
WydawnictwoEgmont.pl, © 2022 Story House Egmont Sp. z o.o.
Autor: Nicko Böhnke; Ilustracje: fiore-gmbh.de;
Projekt: fiore-gmbh.de, HUCH!;
Wydawca: Tomasz Kołodziejczak;
Przekład: Maciej Nowak-Kreyer;
Koordynacja produkcji: Agnieszka Kupczyk;
DTP: Cezary Szulc

W razie braków elementów lub pytań do reguł prosimy
o kontakt: gryplanszowe@egmont.pl